

4. Efter ophævelsen af den gældende ægteskabslovs § 48 vil retsstillingen med hensyn til underholdsbidrag være den, at reglerne om underholdsbidrag i forbindelse med separation eller skilsmisse i lovforslagets §§ 53-55 vil blive overført til også at gælde efter omstødelse, jfr. grundsætningen i § 29, stk. 1. Dette vil efter reglen i forslaget § 54, stk. 2, 3. pkt., medføre, at bidragspligt i almindelighed ikke kan pålægges en ægtefælle, hvis det forhold, at ægteskabet blev indgået til trods for, at der forelå en omstødsgrund, kan tilregnes den anden ægtefælle. Nogen udtrykkelig regel herom er derfor efter justitsministeriets opfattelse ikke nødvendig.

Kapitel 5. Separation og skilsmisse.

Spørgsmål 17:

Kan der tilvejebringes statistiske oplysninger om, i hvilket omfang separationer bliver efterfulgt af en skilsmisse?

Svar:

I ægteskabsudvalgets betænkning II er som bilag 3 (side 154-56) optrykt en undersøgelse af københavnske ægteskabers forløb efter separation, udarbejdet af Københavns statistiske kontor. Undersøgelsen, der omfattede de separationsbevillinger, der i 1950 blev udfærdiget af Københavns overpræsidium, blev foretaget ved, at de pågældende ægtepar blev fulgt i folkeregistret indtil den 1. januar 1960. Københavns statistiske kontor har ikke senere foretaget tilsvarende undersøgelser.

Det vil efter det oplyste være vanskeligt at foretage en lignende undersøgelse uden for København. En undersøgelse gennem amterne foretaget ved en gennemgang af meddelte separationsbevillinger kan kun godtgøre, hvor mange af separationerne der er fulgt op af skilsmisse, bevilget af samme amt. Man er ude af stand til at konstatere, om de resterende separationer er fulgt op med skilsmissesag hos en anden overøvrighed, eventuelt ved domstolene, eller om parterne har genoptaget samlivet eller er forblevet separerede. Skal en undersøgelse have værdi, må den derfor i lighed med den københavnske foretages gennem folkeregistrene. En sådan undersøgelse vil formentlig blive ret kostbar og langvarig.

Spørgsmål 18:

Hvorledes ser ministeren på spørgsmålet om at lade betingelsen „på grund af dyb og varig uoverensstemmelse mener ikke at kunne fortsætte samlivet“ udgå af forslaget § 33, således at ægtefællerne får ret til separation, når de er enige om at søge det?

Svar:

1. Efter ægteskabslovens § 52 har ægtefæller, som på grund af dyb og varig uoverensstemmelse finder ikke at kunne fortsætte samlivet og er enige om at søge separation og om vilkårene herfor, ret til separation.

Ernst Andersen anfører i Familieret, 2. udg., 1967, side 138, at bestemmelsen forudsætter, at forholdet er ødelagt, og at bevilling derfor ikke kan gives, hvis det under sagens behandling kommer for dagen, at årsagen til, at der søges separation, er et ønske hos ægtefællerne om at slippe for sambeskatning eller et ønske om at få højere løn. Bevilling kan heller ikke gives, hvis det er oplyst, at ægtefællerne ikke agter at ophæve samlivet, men fortsat vil blive boende sammen i enfamilieshuset eller i lejligheden, selv om hver skal have sine værelser.

2. Efter ægteskabslovforslagets § 33 har ægtefæller ret til separation, når de på grund af dyb og varig uoverensstemmelse mener ikke at kunne fortsætte samlivet og er enige om at søge separation.

Ifølge betænkning II, side 82, har udvalget ikke kunnet gå med til en ændring, hvorefter ægtefællerne ikke behøver at påberåbe sig dyb og varig uoverensstemmelse, allerede fordi der herved vil blive åbnet mulighed for at meddele separation, hvor ægtefællerne kun påberåber sig skattetekniske årsager til separation.

3. Efter den gældende norske ægteskabslov § 41 kan ægtefæller, som finder ikke at kunne fortsætte det ægteskabelige samliv, forlange separation, såfremt begge er enige om det.

Efter det fremsatte svenske lovforslag kapitel 11, § 1, kan ægtefæller, som er enige om ikke at fortsætte samlivet, få separation. Man foreslår således ordene „på grund af dyb og varig uoverensstemmelse“ udeladt.

4. Under hensyn til den ændring af ægtefællebeskatningen, der sker ved over-